

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 288/2022-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku (sudca spravodajca) a sudcov Roberta Šorla a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Jánom Mišúrom, PhD., Záhradnícka 27, Bratislava, proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/20/2019 z 11. novembra 2020 a proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky č. k. 8Sžk/31/2021 zo 16. decembra 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkové východiská

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 4. apríla 2022 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1, 2 a 4, čl. 35 ods. 1 a 2 a podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základných práv podľa čl. 11 ods. 1, 2 a 4, čl. 26 ods. 1 a 2 a podľa čl. 36 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje zrušiť napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu, vec vrátiť najvyššiemu správne súdu na ďalšie konanie a priznať náhradu trov konania.

2. Dňa 29. decembra 2017 bola mestu Nitra ako stavebnému úradu (ďalej len „stavebný úrad“) doručená žiadosť sťažovateľky o zmenu doby trvania reklamnej stavby špecifikovanej ako 2 ks obojstrannej reklamnej stavby typu billboard s najväčšou plochou reklamnej plochy 5,1 x 2,4 m, ktoré sú umiestnené na pozemku [REDAKOVANÉ] registra [REDAKOVANÉ], katastrálne územie [REDAKOVANÉ], popri [REDAKOVANÉ] s navrhovanou dobou povolenia po dobu platnosti nájomnej zmluvy. Sťažovateľka v podanej žiadosti tvrdila, že má ako stavebník k predmetnému pozemku právo

na základe nájomnej zmluvy č. [REDAKOVANÉ] (ďalej len „nájomná zmluva“) uzatvorenej s vlastníkom pozemku, ktorým je mesto Nitra, a žiadosť o jej predĺženie bola zaslaná Mestskému úradu Nitra, odboru majetku.

3. Podaním z 15. januára 2018 vyzval stavebný úrad sťažovateľku na doplnenie žiadosti, a to konkrétne o také doklady, ktorými by preukázala právo k pozemku, na ktorom sú predmetné stavby umiestnené. Sťažovateľka žiadosť doplnila podaním zo 6. januára 2018, v ktorom predložila predmetnú nájomnú zmluvu v znení dodatku č. 8 zo 4. marca 2015, ktorým sa zmenila doba trvania nájomnej zmluvy z doby neurčitej na dobu určitú do 31. decembra 2017. V tomto podaní zároveň sťažovateľka uviedla, že sa podľa nej nájomná zmluva predlžuje do 31. decembra 2018, a to s poukazom na § 676 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak nájomca užíva veci aj po skončení nájmu a prenajímateľ proti tomu nepodá návrh na vydanie veci alebo na vypratanie nehnuteľnosti do 30 dní, obnovuje sa nájomná zmluva za tých istých podmienok, za akých bola dojednaná pôvodne.

4. Mesto Nitra, Mestský úrad v Nitre, odbor majetku v podaní z 23. februára 2018 oznámilo stavebnému úradu, že 31. decembra 2017 skončila platnosť nájomnej zmluvy, a pretože sťažovateľka ani na základe výzvy neodstránila z pozemku reklamné zariadenie, mesto Nitra podalo 29. januára 2018 žalobu o vypratanie nehnuteľností. Konanie bolo vedené na Okresnom súde Nitra pod č. k. 12C/9/2018. V tejto veci neskôr právoplatne rozhodol Krajský súd v Nitre 31. augusta 2021 v konaní č. k. 8Co/129/2019 tak, že žalobu mesta Nitra zamietol.

5. Stavebný úrad vydal 20. marca 2018 rozhodnutie č. 112/2018-007-Re, ktorým zastavil konanie o zmene doby trvania reklamnej stavby podľa ustanovenia § 60 ods. 2 písm. c) zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „stavebný zákon“) z dôvodu, že sťažovateľka nedoplnila svoju žiadosť v určenej lehote. Proti tomuto rozhodnutiu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol Okresný úrad Nitra (ďalej len „žalovaný“) 18. júla 2018 tak, že rozhodnutie stavebného úradu z 20. marca 2018 zrušil a vec vrátil stavebnému úradu na nové rozhodnutie.

6. Stavebný úrad následne 23. novembra 2018 vydal rozhodnutie č. 112/2018-013-Re, ktorým rozhodol podľa ustanovenia § 60 ods. 2 písm. b) stavebného zákona tak, že konanie o zmenu doby trvania reklamnej stavby zastavil, pretože nájomná zmluva bola uzatvorená na obdobie do 31. decembra 2017, stavebník nepreukázal iné právo k pozemku, na ktorom sú umiestnené reklamné stavby, a prenajímateľ podal v stanovenej lehote návrh na súd na vypratanie nehnuteľností, čím splnil podmienku podľa ustanovenia § 676 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

7. Na základe odvolania podaného sťažovateľkou rozhodol žalovaný rozhodnutím č. OU NR OVBP2-2019/014053-002 z 19. februára 2019 tak, že odvolanie sťažovateľky zamietol a potvrdil prvostupňové rozhodnutie stavebného úradu. Sťažovateľka sa následne správnu žalobou podanou na Krajskom súde v Nitre (ďalej len „krajský súd“) domáhala preskúmania zákonnosti tohto rozhodnutia. Krajský súd napadnutým rozsudkom správnu žalobu sťažovateľky zamietol a žalovanému a pribratému účastníkovi konania (mesto Nitra, pozn.) právo na náhradu trov konania nepriznal.

8. Proti rozsudku krajského soudu podala stěžovatelka kasačnou stížnost, o které nejvyšší správní soud rozhodl napadnutým rozsudkem tak, že ju ako nedôvodnú podľa ustanovenia § 461 Správneho súdneho poriadku (ďalej aj „SSP“) zamietol.

II.

Argumentácia stěžovateľky

9. Z ústavnej stížnosti vyplýva, že základnou otázkou v konaní pred všeobecnými súdmi bolo právne posúdenie toho, či orgán verejnej správy má povinnosť postupovať podľa § 137 stavebného zákona a prerušiť prebiehajúce správne konanie pre účely iniciovania konania pred súdom alebo iným príslušným orgánom na vyriešenie spornej občianskoprávnej otázky alebo či má možnosť samostatného hodnotenia občianskoprávnej otázky v administratívnom konaní.

10. Stěžovateľka namieta, že najvyšší správní súd v rozsudku nereflektoval dôvody správnej žaloby a najmä zmenený skutkový a právny stav vo vzťahu k stěžovateľke po právoplatnom skončení civilného konania o žalobe mesta Nitra na vypratanie nehnuteľností. Argumentuje tiež tým, že judikatúra, na ktorú v rozsudku poukázal najvyšší správní súd, sa zakladala na úplne odlišnom skutkovom základe. Podľa jej názoru je napadnutý rozsudok nepreskúmateľný z hľadiska tej časti odôvodnenia, podľa ktorej „námietka stěžovateľa spočívala v predĺžení doby nájmu“, vzhľadom na to, že stěžovateľka žiadnu námietku nevzniesla.

11. Napadnuté rozsudky podľa stěžovateľky neposkytujú odpovede na podstatné otázky nastolené v konaní, sú nepreskúmateľné a ich odôvodnenie nie je pre priemerného adresáta pochopiteľné.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej stížnosti

III.1. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, čl. 36 ods. 1 a 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského soudu:

12. Ústavný súd stabilne vo svojej judikatúre týkajúcej sa otázky právomoci ústavného soudu na prerokovanie stížnosti v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy uvádza, že právomoc ústavného soudu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného soudu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (IV. ÚS 236/07).

13. Správní súdny poriadok je postavený na báze jednoinštančnosti. Proti rozhodnutiam krajských súdov v správnom súdnictve už preto zásadne nie je odvolanie ako riadny opravný prostriedok prípustné, ale je možné podať kasačnú stížnosť, ktorá má charakter mimoriadneho opravného prostriedku. Ústavný súd už opakovane judikoval, že kasačná stížnosť (hoci smeruje proti právoplatnému rozhodnutiu krajského soudu) v prípade meritórneho rozhodnutia kasačného soudu predstavuje účinný prostriedok nápravy a ochrany základných práv a slobôd (III. ÚS 33/2018,

IV. ÚS 267/2018). V posudzovanej veci najvyšší súd o kasačnej sťažnosti sťažovateľky rozhodol meritórne tak, že ju podľa § 461 SSP zamietol.

14. Sťažovateľka mala k dispozícii na ochranu označených práv proti napadnutému rozsudku krajského súdu opravný prostriedok, ktorý aj využila. Príslušným súdom na poskytnutie ochrany proti namietanému porušeniu práv sťažovateľky bol v konaní o kasačnej sťažnosti najvyšší správny súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc na prerokovanie ústavnej sťažnosti v časti smerujúcej proti rozsudku krajského súdu, a preto ústavnú sťažnosť z tohto dôvodu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, čl. 36 ods. 1 a 2 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu:

15. Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, či nie sú arbitrárne, resp. svojvoľné s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

16. V konkrétnom prípade sťažovateľka tvrdí, že rozsudok najvyššieho správneho súdu nie je v zákonom a ústavne konformnom rozsahu odôvodnený tak, aby ho pochopil aj priemerný adresát, a, naopak, svojimi závermi nedôvodne a nepreskúmateľným rozhodnutím neguje konkrétne normy na úrovni zákona a nedôvodne vzťahuje vlastnú judikatúru na prípad sťažovateľky. Ústavný súd preto posúdil súlad napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu v kontexte zaručenia práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie. Na tento účel sa ústavný súd oboznámil s obsahom napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu, ktorým najvyšší správny súd kasačnú sťažnosť podanú sťažovateľkou zamietol.

17. Najvyšší správny súd ako kasačný súd v napadnutom rozsudku konštatuje, že predmetom kasačného konania je skutkový a právny stav týkajúci sa zastavenia konania o žiadosti sťažovateľky o zmenu doby trvania reklamnej stavby, pričom obdobná vec rovnakých účastníkov konania (a s totožnými sťažnostnými bodmi) bola predmetom konania a rozhodovania senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Sžk 38/2020 z 25. februára 2021, s ktorým sa kasačný súd stotožnil, a preto v súlade s ustanovením § 464 ods. 1 SSP prebral relevantnú časť jeho odôvodnenia (v bodoch 21 – 25).

18. Najvyšší správny súd za podstatné považuje posúdenie otázky, či bolo zákonným postupom, keď prvostupňový orgán podľa § 60 ods. 2 písm. b) stavebného zákona zastavil konanie o zmenu doby trvania reklamnej stavby z dôvodu, že sťažovateľka ako stavebník nepreukázala dokladmi vlastníctvo, resp. iné právo k pozemku, na ktorom boli umiestnené predmetné reklamné stavby, a to bez toho, aby aplikoval ustanovenie § 137 stavebného zákona, podľa ktorého ak medzi účastníkmi konania nedôjde k dohode o námietke, ktorá, keby sa zistilo jej oprávnenie, by znemožnila uskutočniť požadované opatrenie alebo by ho umožnila uskutočniť len v podstatne inej miere alebo forme, odkáže stavebný úrad účastníka konania alebo navrhovateľa podľa povahy

námietky na súd alebo iný príslušný orgán a konanie preruší. V tejto otázke sa kasačný súd plne stotožnil s odôvodnením správneho súdu a na jeho odôvodnenie preto rovnako v plnom rozsahu odkázal.

19. Podľa najvyššieho správneho súdu musí stavebný úrad pri aplikácii § 137 stavebného zákona dôsledne vyhodnotiť charakter námietok, predovšetkým z toho pohľadu, či ide skutočne o občianskoprávne námietky alebo námietky územnotechnického, prípadne stavebnotechnického charakteru, ktoré sú upravené inými právnymi predpismi. Zároveň zdôrazňuje, že nemožno akceptovať, aby akákoľvek otázka, ktorá môže mať presah do občianskoprávnej oblasti a ktorú si účastník v konaní podľa stavebného práva uplatní automaticky a bez prihliadnutia na jej obsah, zakladala zákonný dôvod na postup podľa § 137 stavebného zákona. Namietané predĺženie doby nájmu v tomto prípade kasačný súd nepovažuje za predbežnú otázku, pri ktorej by bolo potrebné aplikovať § 137 stavebného zákona. V tejto súvislosti odkazuje na rozsudok najvyššieho súdu č. k. 6Sžp/23/2013 z 30. apríla 2014, kde najvyšší súd pripúšťa, že správny orgán v stavebnom konaní v rámci svojej rozhodovacej právomoci je oprávnený a aj povinný riešiť aj otázky, ktoré patria do pôsobnosti iných orgánov (t. j. iného správneho orgánu alebo súdu), ak to zákon priamo nevyklučuje, a to s ohľadom na zásadu zákonnosti a hospodárnosti konania. Povinnosťou príslušného stavebného úradu je vždy posúdiť charakter a obsah nastolenej otázky a na základe toho posúdiť svoju kompetenciu, či je oprávnený sám ju vyhodnotiť alebo či je potrebné aplikovať § 137 stavebného zákona.

20. V napadnutom rozsudku krajského súdu (na ktorý najvyšší správny súd odkázal a s ktorým sa plne stotožnil) sa uvádza, že sťažovateľka požiadala o zmenu doby trvania reklamnej stavby podľa § 67 ods. 4 stavebného zákona. Jej povinnosťou bolo stavebnému úradu predložiť úplnú žiadosť podľa § 58 ods. 1 a 2 stavebného zákona, teda okrem iného bolo jej povinnosťou preukázať, že je vlastníkom pozemku, na ktorom je stavba umiestnená, alebo že má k pozemku iné právo podľa § 139 ods. 1 stavebného zákona. Z okolností prípadu je zrejmé, že nedošlo k obnoveniu nájmu, ako to tvrdí sťažovateľka, ktorá potom nepreukázala, že k pozemku, na ktorom má umiestnené dve reklamné stavby, má podľa § 139 ods. 1 stavebného zákona iné právo, ktoré by ju oprávňovalo naďalej tieto stavby na predmetnom pozemku udržiavať a požiadať o zmenu doby trvania reklamnej stavby. Sťažovateľka teda podala neúplnú žiadosť o zmenu doby trvania reklamnej stavby, ktorú ani na výzvu stavebného úradu nedoplnila, a preto stavebný úrad ešte pred posúdením samotnej žiadosti bol povinný konanie zastaviť v zmysle ustanovenia § 60 ods. 2 písm. b) stavebného zákona.

21. S poukazom na uvedené najvyšší správny súd kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú v zmysle § 461 SSP zamietol.

22. Podľa § 140 stavebného zákona ak nie je výslovne uvedené inak, vzťahujú sa na konanie podľa tohto zákona všeobecné predpisy o správnom konaní [zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov].

23. Podľa § 40 ods. 1 správneho poriadku ak sa v konaní vyskytne otázka, o ktorej už právoplatne rozhodol príslušný orgán, je správny orgán takýmto rozhodnutím viazaný, inak si správny orgán môže o takej otázke urobiť úsudok alebo dá príslušnému orgánu podnet na začatie konania. S poukazom na rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu Československej republiky (Boh. A 3270/24) nesmie správny orgán odmietnuť rozhodnúť vo veci samej z dôvodu,

že predbežná otázka dosiaľ nebola rozhodnutá príslušným orgánom. Buď si odpovie na túto otázku sám (urobí si aj úsudok), alebo dá príslušnému orgánu podnet na začatie konania a vyčká s vlastným rozhodnutím, dokiaľ sa o predbežnej otázke nerozhodne. Z dikcie § 40 ods. 1 správneho poriadku (text za bodkočiarkou) vyplýva, že správny orgán má v zásade voľnosť v rámci úvahy o tom, ktorú z týchto dvoch možností postupu zvolí.

24. Ústavný súd po preskúmaní rozsudku najvyššieho správneho súdu konštatuje, že napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnený. Podľa názoru ústavného súdu nemožno mať z ústavného hľadiska výhrady k tomu, ako interpretoval posudzovanie predbežných otázok v stavebnom konaní v kontexte § 137 stavebného zákona, ktoré je plne súlade nielen s judikatúrou najvyššieho súdu a najvyššieho správneho súdu, ale aj samotného ústavného súdu (napr. II. ÚS 755/2014).

25. Na margo námietky o nesprávnom odkaze najvyššieho správneho súdu na judikatúru založenú na inom skutkovom základe ústavný súd konštatuje, že táto námietka sťažovateľky nie je dôvodná, pretože rozhodnutia, na ktoré najvyšší správny súd v napadnutom rozsudku odkazuje, riešili obdobnú procesnú situáciu a rovnaké otázky významné pre rozhodnutie v dotknutej veci.

26. Napokon k námietke sťažovateľky, že súdy nevzali do úvahy zmenený skutkový a právny stav po právoplatnom skončení civilného konania vo veci žaloby mesta Nitra o vypratanie nehnuteľností, ústavný súd uvádza, že ani táto námietka nie je dôvodná. Z rozsudku krajského súdu č. k. 8Co/129/2019 z 24. júna 2019 vydaného v tejto veci totiž vyplýva, že síce bola žaloba mesta Nitra ako žalobcu o vypratanie nehnuteľností a odstránenie reklamných stavieb zamietnutá, avšak s ohľadom na neskorší prevod vlastníckeho práva k reklamným zariadeniam, čo však nemohlo a nemalo vplyv na to, že podaním tejto žaloby nastali účinky predpokladané § 676 ods. 2 Občianskeho zákonníka a nájomná zmluva uzatvorená medzi sťažovateľkou a mestom Nitra predĺžená nebola. Ani výsledok tohto konania preto nemohol mať a nemal žiaden vplyv na skutočnosť, že sťažovateľka nedisponovala v žiadnom momente vlastníckym ani iným užívacím právom k pozemkom, na ktorých boli umiestnené reklamné zariadenia.

27. Ústavný súd konštatuje, že najvyšší správny súd postupoval v medziach svojej právomoci, pričom sa nedopustil takého výkladu a aplikácie príslušnej zákonnej právnej úpravy, ktorými by poprel ich účel a význam. Napadnuté uznesenie najvyššieho správneho súdu nevykazuje žiadny ústavnoprávny deficit, ktorý by odôvodňoval zásah ústavného súdu. Najvyšší správny súd podľa názoru ústavného súdu s ohľadom na všetky uvedené skutočnosti nepochybil, preto ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.3. K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1, 2 a 4 a čl. 11 ods. 1, 2 a 4 listiny a základného práva podnikat' podľa čl. 35 ods. 1 a 2 ústavy, čl. 26 ods. 1 a 2 listiny a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom najvyššieho súdu:

28. Z obsahu ústavnej sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľka porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1, 2 a 4 a čl. 11 ods. 1, 2 a 4 listiny a základného práva podnikat' podľa čl. 35 ods. 1 a 2 ústavy, čl. 26 ods. 1 a 2 listiny a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu odvíja od porušenia práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, čl. 36 ods. 1 a listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Práve s ohľadom na argumentačné prepojenie týchto obsahových častí ústavnej sťažnosti nemohlo

v dôsledku absencie porušenia práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, čl. 26 ods. 1 a 2 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru dôjsť ani k porušeniu sťažovateľkou označených ostatných základných práv.

29. Na základe už uvedeného ústavný súd musel ústavnú sťažnosť sťažovateľky namietajúcej porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1, 2 a 4 a čl. 35 ods. 1 a 2 ústavy, čl. 11 ods. 1, 2 a 4 a čl. 26 ods. 1 a 2 listiny a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú postupom podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde, keďže neidentifikoval žiadne porušenie sťažovateľkou označených práv.

30. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. mája 2022

Peter Straka
predseda senátu